

což zejména nasvědčuje tomu, že onen plat, placený dočasně zaměstnavatelem, není náhradou ušlého výdělku. A konečně zaměstnavatel neplatí tento plat zaměstnanci ani v úmyslu, aby mu nahradil výdělek, který mu neschopností práce ušel, nýbrž plní tím jen zákonný závazek, uložený mu ustanovením § 19 téhož zákona. Z toho se podává, že nárok zaměstnancův na plat za dobu zákonem stanovenou v případě nezáviněné nemoci je samostatným nárokem, který byl zaměstnancům zvláště vyhrazen a nelze jej započísti na nároky pojištěncovy, příslušející mu proti třetí osobě podle § 1325 obč. zák., nýbrž musí zůstatí zaměstnanci neztenčen vedle nároků podle § 1325 obč. zák. Nebylo-li by tomu tak, nemělo by ustanovení § 246, odst. 1 nemoc. zákona žádného smyslu, poněvadž by nemocenská pojišťovna nikdy nemohla uplatnití svůj postoupený nárok proti třetí osobě, pokud by poskytnuté nemocenské nepřesahovalo výšku platu, stanovenou v § 19 zákona o soukr. zaměstnancích. Tím není nikterak zhoršeno postavení škůdcovo. Vždyť zaměstnavatel nemá proti škůdci nárok na náhradu (§ 1042 obč. zák.) toho, co plnil zaměstnanci z důvodu § 19 zák. č. 154/1934 Sb. z. a n., ježto poškozený nemá proti škůdci nároku na plat. S druhé strany však nelze připustití, aby škůdce těžil z toho, že poškozenému zaměstnanci přísluší proti zaměstnavateli nárok na plat podle § 19 zákona č. 154/1934 Sb. z. a n. Že žalovaný se nezprostil placení žalované pohledávky smírem, uzavřeným s pojištěncem Bohdanem S., odůvodnil případně odvolací soud. Tím, že žalovaný zaplatil žalobkyni lékařské útraty 28 K a jízdné pojištěnci ke kontrolní prohlídce 25 K 40 h bez prejudice pro spor, neuznal tyto nároky žalobkyniny. Poněvadž však plat, poskytnutý pojištěnci zaměstnavatelem, není vůbec určen k úhradě těchto výloh a pojištěnec má proti třetí osobě podle § 1325 obč. zák. nárok na náhradu škody i v tomto směru, je zřejmé, že jde i tu o týž důvod, pro který má pojištěnec nárok na náhradu škody proti třetí osobě. Spadají proto i tyto nároky pod ustanovení § 246, odst. 1 nemoc. zákona. Poněvadž nižší soudy vycházely z jiného právního názoru a nezabývaly se otázkou, zda žalovaný zavinil škodnou událost a z ní povstalou neschopnost pojištěnce Bohdana S., bylo oba rozsudky nižších soudů zrušití za účelem nového projednání a rozhodnutí věci (§ 510 c. ř. s.).

Čís. 17499.

K úlevám zemědělského dlužníka nelze přihlížeti z úřadu ani v exekčním řízení, ani ve sporu o nepřipustnost exekuce podle § 35 ex. ř., nýbrž dlužník musí tvrdití skutečnost odůvodňující nárok na úlevy podle vl. nař. č. 250/1935 a 83/1939 Sb. z. a n., jež jsou skutečnostmi nárok zastavujícím ve smyslu § 35 ex. ř.

Pouhé odvolání se na zmíněné vládní nařízení nestačí.

K zahájení vyrovnacího řízení (zemědělského vyrovnacího řízení) o jmění dlužníka ještě přihlížeti z úřadu jen, jde-li o povolení exekuce proti dlužníku po zahájení vyrovnacího řízení, nikoliv ale, jde-li o spor o nepřipustnost exekuce.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1939, Rv I 1147/39.)

Žalobce se domáhá podle § 35 ex. ř. vyslovení nepřípustnosti exekucí, vedených proti němu žalovaným mimo jiné také vzhledem k vl. nař. č. 250/1935 a 83/1939 Sb. z. a n., v odvolacím řízení mimo to také proto, že se v době povolení exekucí nalézal ve vyrovnacím řízení. Nižší soudy zamítly žalobu, odvolací soud z těchto důvodů: Žalobce se domáhá rozsudečného určení, že exekuce nucenou dražbou žalovanými proti němu vedené jsou nepřípustné a zrušují se. Podle této žalobní žádosti se tedy jedná o žalobu podle § 35 ex. ř. Bylo tudíž na žalobci, aby prokázal, že po vzniku exekučních titulů, na základě nichž žalovaní exekuční dražbou své pohledávky vymáhají, nastaly takové skutečnosti, které jejich nároky ruší nebo staví. Poněvadž pak ve své žalobě poukazuje k vládním nařízením č. 250/1935 a č. 83/1939 Sb. z. a n. byl povinen tvrditi a prokázati skutečnosti, které podle těchto vládních nařízeních mají za následek zrušení nebo zastavení nároku. Žalobce však takovéto skutečnosti ani netvrdil a tím méně je prokázal. Spisy okresního soudu v M. K. E je prokázáno, že žalobce už v exekučním řízení se domáhal na základě vládních nař. č. 250/1935 a č. 83/1939 Sb. z. a n. i z jiných důvodů odkladu exekuce a že všechny jeho návrhy byly v exekučním řízení pravoplatně zamítnuty. Z těchto důvodů odvolání ve věci samé vyhověno nebylo a napadený rozsudek byl v tomto směru potvrzen.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a v otázce, o niž jde, uvedl v

důvodech:

Právní posouzení věci (§ 503 č. 4 c. ř. s.) odvolacím soudem není mylné, neboť odvolací soud pokládal skutečnosti odůvodňující nárok na úlevy za skutečnosti nárok zastavující ve smyslu § 35 ex. ř. (ve shodě s rozhodnutím č. 15757 Sb. n. s.), nevyhověl však odvolání žalobcovu proto, že tento netvrdil v řízení před první stolicí skutečnosti, které podle vládních nař. č. 250/1935 a 83/1939 Sb. z. a n. mají za následek zrušení nebo stavení nároku. A v tom jest odvolacímu soudu přisvědčiti, neboť v tom, že se žalobce odvolával prostě na zmíněná vládní nařízení, není obsažen přednes, že zahájené zemědělské vyrovnání bylo přijato, ani tím nebyly doličovány skutečnosti, z nichž by se úlevy daly vyvoditi, nehledíc ani k tomu, že i odvolací soud má za prokázáno, že se žalobce už v exekučním řízení domáhal na základě vládních nař. č. 250/1935 a 83/1939 Sb. z. a n. i z jiných důvodů odkladu exekuce a že všechny jeho návrhy byly v exekučním řízení pravoplatně zamítnuty, kteréžto zjištění dovolatel vůbec, pokud to bylo přípustné v dovolání, ani nenapadl (rozh. č. 16932 Sb. n. s.). Pro názor dovolatelův, že veškeré zmíněné skutečnosti měly býti zjištěny z úřadu, není žádného zákonného podkladu, neboť ve sporu platí zásada projednací, i když jde o exekuční žaloby. K zahájení vyrovnacího řízení jest přihlížeti ovšem z úřadu, jde-li o povolení exekuce proti dlužníku po zahájení vyrovnacího řízení o jeho jmění, což se odvozuje z § 39, odst. 1, č. 2 a odst. 2 ex. ř. a z § 12 vyr. ř. (rozh. č. 13419, 13.498, 14.014 Sb. n. s.), což v podstatě platí i podle § 3 vládních nař.

č. 76/1936 Sb. z. a n. i o zahájení zemědělského vyrovnacího řízení. Jinak je tomu však ve sporu o nepřipustnost exekuce, povolené po zahájení vyrovnacího nebo zemědělského vyrovnacího řízení. Zahájení těchto řízení jest ovšem soudu známé, hledíc k jich veřejnému vyhlášení (§ 7 vyr. ř., §§ 3 a 7 vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n.), avšak podle § 269 c. ř. s. okolnosti soudu známé nemusí sice strana dokazovati, jest však na ní, aby je včas přednesla (rozh. č. 276, 5464 Sb. n. s.). To však žalobce neučinil. Ani jinak není zákonného ustanovení, které by ukládalo procesnímu soudu, aby z úřadu dbal zahájení vyrovnacího nebo zemědělského vyrovnacího řízení, nebyla-li tato okolnost přednesena. Daleko větší měrou to platí o úlevách, neboť k úlevám zemědělského dlužníka nelze vůbec, tedy ani v exekučním řízení z úřadu přihlížeti, nýbrž jen na návrh dlužníkův, jak plyne z § 1, odst. 1, § 5, § 7 zák. č. 33/1934, § 27 vlád. nař. č. 250/1935, čl. V, odst. 1, č. 3 vlád. nař. č. 258/1936 a čl. V, § 1 vlád. nař. č. 83/1939 Sb. z. a n.

Čís. 17500.

Jest nezákonností, nebyla-li v řízení o uložení vyživovací povinnosti vzdálenější osobě, vyjmenované v § 143 obč. zák. (dědovi), zjištěna nepřípustnost k výdělku bližší osoby (otce a matky dítěte) a nemajetnost oprávněného k výživě (vnuka).

(Rozh. ze dne 5. prosince 1939, R II 60/39.)

Nezl. Alžběta Sch., zastoupená poručnící Hedvikou Sch., navrhla, aby MUDr. Ondřeji Sch., dědovi navrhovatelky, bylo podle § 143 obč. zák. uloženo platiti na její výživu 1.200 K měsíčně. Soud první stolice uložil MUDr. Ondřeji Sch. platiti na výživné měsíčně 800 K. Rekursu MUDr. Ondřeje Sch. rekursní soud částečně vyhověl a snížil jeho vyživovací povinnost na 300 K měsíčně. V dovolacím rekursu navrhla nezl. Alžběta Sch., aby napadené usnesení bylo změněno tak, že se usnesení první stolice ponechává v platnosti, kdežto dovolací rekurent MUDr. Ondřej Sch. napadl usnesení rekursního soudu, pokud jím bylo potvrzeno usnesení prvního soudu, domáhaje se zamítnutí návrhu nezl. Alžběty Sch. vůbec.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs nezletilé podle čl. V, č. 2 zák. č. 251/1934 Sb. z. a n. vyhověl však dovolacímu rekursu jejího děda a uložil prvnímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Do potvrzujícího usnesení rekursního soudu může býti podle § 46 (2) zák. č. 100/1931 Sb. z. a n. podán rekurs k nejvyššímu soudu jen pro nezákonnost, zřejmý rozpor se spisy nebo zmatečnost. Z těchto přípustných důvodů uplatňuje dovolací rekurent jedině nezákonnost. Podle čl. V, č. 1 zákona ze dne 11. prosince 1934, č. 251 Sb. z. a n. jest ve